

VĚTRNÍK

Ročník XLVIII.

Úterý 17. října 2017

číslo 5.

Také Krakonoš je úplatný

Část diváků, kteří se dostavili na včerejší vítání ŽAS – Ženského amatérského souboru z Homolí, trávila čas kolem třetí hodiny v Podzahrádce u bočního vchodu Divadla Krakonoš. Příjemné babí léto šimralo posledními teplými paprsky kavárenské povaleče za krkem i na nose a u kávy se sladkými plískánky (plískánek je moučník, cokoli sladkého, co si „uplískáte“) se dobře povídalo o čemkoli. Kdo nekonzumoval, byl nekompromisně vyhozen z místa podivným hostinským

vyzbrojeným plácačkou na mouchy. K dostání bylo i pivo, které se spouštělo z hospůdky U Hříšné duše výtahem (v kbelíku na špagátě). A tuto pohodu doplnily ženy z Homolí, vsi, která se nachází nedaleko Českých Budějovic, s nimiž je spojená městskou dopravou. Vzhledem ke své lokaci, přivezl soubor ŽAS na ochutnání soudek Budvaru. A na žejdlík přišel i sám Krakonoš. Korupce je prostě všudypřítomná.

(jn)

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Čert a Káča	velký sál
9:00		
9:30	Dobronín	
10:00	seminář	malý sál
10:15	Čert a Káča	velký sál
10:30		
11:00	Dobronín	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS-DM
13:30	loučení Homole	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Dobronín	před divadlem
17:00	Řetízek	kostel
17:30		
18:00	Železný Brod	
20:00	Vzpomínky na vodě	velký sál
20:30		
21:00	Dobronín	
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	seminář KDP	půdička
23:00	společenský večer	U Medvěda
23:30		

Recenze: Milan Schejbal

Stanislava Kočvarová Ženské nebe

ŽAS - Ženský amatérský spolek Homole

přece jen přijatelněji, neboť režisérka ho inscenovala jako morytát, který byl zpíván na známou Ježkovu melodii Strašlivé písně o Golemovi (Píseň o Méry) a doprovázen poměrně zdařilou loutkohrou. Pasáž o sufražetkách trpěla ve své první části rovněž jistou popisností a ilustrací, ale jejich bojová formace krátce před přestávkou je skvělá a vedle úvodního kankánu patřila rozhodně k jednomu z divadelních vrcholů celé inscenace.

Po přestávce se již pozornost autorky obrátila na české země, respektive k Rakousko-Uhersku a na jevišti proběhla celá plejáda českých žen, které bojovaly nejen za svoje práva, ale i za obrodu českého národa. Ať již to byla M. D. Rettigová, K. Světlá, S. Podlipská, E. Krásnohorská, členky spolku a gymnázia Minerva a další. Na závěr se pak všechny tyto významné ženy naší minulosti ocitly v našem hezkém českém nebičku, kde v očekávání návštěvy zahraničních spolupojnic secvičily tanec s vařečkami a utěrkami na Smetanovu Vltavu.

Jak už jsem uvedl v úvodu, žánr a hlavně jeho principy a postupy nejsou v inscenaci ŽASu důsledně a vynalézavě realizovány. Tím nepopírám, že je zde řada zdařilých scénických i

ŽAS – Ženský amatérský spolek přivezl do Vysokého nad Jizerou autorský projekt Stanislavy Kočvarové Ženské nebe, ve kterém je hned z počátku přiznaně avizováno, že je inspirován známou hrou Divadla Jára Cimrmana České nebe. Kabaretiérka (opět Stanislava Kočvarová, jež je podepsána i pod režii) nám v prologu oznámí, že budeme svědky intelektuálního feministického kabaretu a v duchu kabaretního žánru se také celá inscenace nese. Hned úvodním číslem - Offenbachovým kankánem – jsme jako diváci velmi namlsáni, neboť nápad choreograficky ztvárnit nad paravány právě kankán prostřednictvím barevných prachovek, k nimž se v nemožných a neskutečných pozicích vinou falešné nohy. A na závěr se před paravány objeví protagonistky, které opravdu kankánové tanečnice nepřipomínají – to je úžasný divadelní nápad přesně v duchu kabaretních postupů. My diváci pak oprávněně očekáváme, že se bude inscenace v podobném duchu odvíjet dál. Bohužel tomu tak není, i když se některé nápady podobné kvality ještě objeví. Spolu s maketou muže (Cimrman?) jsme svědky spíše historického exkurzu o tom, jak to ženy, které bojovaly za svá

práva, neměly jednoduché. Jako první se odvíjí příběh o Olympe de Gouges v průběhu francouzské revoluce, která za své názory a myšlenky končí na gilotině. Samotný osud této Francouzky je de facto na jevišti pouze ilustrován a verbálně vyprávěn. Při soutěžním představení pak, ke smůle souboru, nevyšlo ani jevištní ztvárnění stínání hlavy této bojovnice za ženská práva, a tak celá tato kapitola inscenace vyzněla poněkud rozpačitě. Druhá část, která vypráví příběh Angličanky Mary Wollstonecraftové, dopadla z pozice kabaretního žánru

slovních situací, např. kromě uvedených sokolské cvičení na bradlech, které jsou vytvořené ze smetáků, velmi zdařilý výstup Boženy Němcové s červeným vínem a cigárkem, stínohra s papinovým hrncem (i když s některými technickými nepřesnostmi) atd. Těchto nápadů je však vzhledem k celkovému rozsahu inscenace a zvolenému žánru přece jen málo a převládá

spíše popis a ilustrace. Stejně tak není patrné, o co šlo Ženskému amatérskému spolku Homole především, tj. co chtěly touto inscenací vypovědět, jaké bylo jejich hlavní téma. Nahlížíjí na celé feministické hnutí s jistou ironií? Nebo to myslí vážně? Co je důvodem k tomu, aby se na závěr chopily vařeček a utěrek a těmito typicky ženskými rekvizitami vyjádřily pocity

současných žen? Nejasnost tématu je dána jednak tím, že není z jeviště jednoznačně patrné, jaký mají herečky vztah k jednotlivým příběhům, a také není vůbec jasné, co na závěr vidí, když se z nebe dívají, jak žijí dnešní ženy. Pokud by se tento vztah realizoval čitelně (včetně postavy Kabaretiérky), nebylo by, dle mého názoru, o smyslu závěrečného čísla pochyb.

Přestože je nutné vyzdvihnout pokus o autorský text (na letošní přehlídce již druhý), sympatický a bezprostřední projev všech představitelk, originalitu některých jevištních obrazů, byli jsme nakonec svědky spíše zábavného edukativního pásma než kvalitního kabaretu.

KDP mladým

Včera jsme zhlédli divadelní představení Ženské nebe ŽAS Homole. Hodnocení bylo velmi smíšené. Nemohli jsme se shodnout na názoru, co přesně inscenace měla vyjadřovat, zkrátka nám chyběla kostra příběhu. Chceme vyzdvihnout herecké a fyzické výkony, také chceme pochválit výkon zraněné herečky. Mrzelo nás však občasné rušení mikrofonů a špatné načasování nástupů při potlesku nebo hudbě. Avšak představení pobavilo a neurazilo.

Půdička

Nikdo z půdičkářů neměl problém s přijetím kabaretu a originální dámské provedení na všechny působilo značně sympaticky. Při veškerém obdivu ale zazněla výhrada, zda by méně nebylo více. Shodli jsme se, že materiálu měl soubor nejméně na dva kabarety. Z toho také vycházelo podezření, zda druhá část (česká) už není zatížena jistou únavou. Stala se příliš jen výkladovou a především slábla kvalita jevištní řeči, takže zajímavé monology českých žen a vlastenek se spíš podobaly školnímu výkladu, než originální kabaretní výpovědi. Přes tyto výhrady jsme se všichni shodli, že kabaret Ženské nebe byl pro nás velice zajímavým a inspirativním představením.

Obohacujeme se vzájemně

O víkendu navštívil Krakonošův divadelní podzim dlouholetý člen a posléze i předseda zdejší odborné poroty František Laurin. A protože jsme spolu psali mnoho recenzí, kdy on mi při sklence červeného diktoval a odcházel se slovy – děkuji vám, ještě to přečtete, ať tam nejsou nějaké blbosti - nedalo mi to, abych ho neoslovila s několika otázkami.

Letos jste se přijel opět podívat na Krakonošův divadelní podzim – jaký to byl návrat?

Zapůsobilo to na mě stejně, jako když jsem sem jezdil tolik let, protože atmosféra přehlídky tady ve Vysokém je zcela neopakovatelná a svým způsobem nesrovnatelná s jinými. Nepotkávám tu jen divadelníky, ale za ta léta tady mám spoustu osobních přátel ať z hostujících divadelních souborů, nebo místních Vysokých. Ta přehlídka je laskavá, a to je, myslím si, v dnešním světě něco nesmírně cenného, co nepotkáte všude. Proto se sem lidi tak těší. Že jsou mezi sebou lidmi, ne konkurenty. Že se vnímají, že se poslouchají. A to je v dnešním světě až dost.

Vídala jsem vás teď na nočních seminářích Rudolfa Felzmanna a zdálo se mi, že si to užíváte. Když jste byl v porotě, nebyl na podobné semináře asi čas.

A právě to je krásné, že nemusím mluvit, můžu jen poslouchat a sledovat názory nebo polemiky o tom představení a konfrontovat to s vlastními představami. Nemuset sám do toho zasahovat je neobyčejně příjemný.

Mění se nějak lidi, kteří na přehlídku jezdívali a jezdí?

Myslím, že ne. Mění se jen trošku doba a dramaturgie, mění se mírně pohled na divadlo, ale problémy amatérského divadla v podstatě zůstávají stejné.

Proč je amatérské nebo ochotnické divadlo tak důležité?

Není to proto, že by mělo mít nějakou obrozeneckou funkci a své diváky by mělo převychovávat. Ale podle mého je to určitý projev lidské tvořivosti, fantazie, touhy vytvořit něco nového a tvořit spolu dohromady, vzájemně se respektovat a nacházet smysl právě v té společné práci.

V čem pomáhají přehlídky, jako je třeba tato?

Přehlídky – soutěže patří ke každé lidské činnosti. Mají výhodu v tom, že soubory z různých krajů se mohou poměřovat, setkávat se tady, diskutovat. Na druhé straně, každá přehlídka s sebou nese jisté problémy v tom, že může způsobit dočasnou nervozitu, že herci příliš

prehrávají, protože mají strach, aby byli úspěšní. Takže velmi často představení přehlídková nejsou tak dobrá, jako když je vidíte na té krajské nebo doma před vlastním publikem.

A jaké je úloha poroty?

Pro mě je smysl poroty jednoznačně v tom, že my, porotci, jsme vlastně divadelníci o něco zkušenější, ale nechceme a nemůžeme dávat známky, říkat: vy divadlo hrajte, vy ještě počkejte pár let, až to budete líp umět. Můžeme být takovým zrcadlem jejich tvořivosti, můžeme být i přáteli, kteří je upozorní na určité další možnosti, ať v práci na té konkrétní inscenaci nebo na dalších. V podstatě se vzájemně obohacujeme. Jedině taková porota, která nezastírá problémy a je schopná je formulovat tak, aby účastníci přehlídky odjízďeli domů a přemýšleli, neodjízďeli uražení a potupení exhibicí poroty, tak jenom taková porota má smysl. (jn)

Feministky z Homolí udělaly kozla zahradníkem

ŽAS nebo **Ženský amatérský spolek z Holí** je podle jeho členek vlastně feministické sdružení, jehož ženský rys zdůrazňují důsledně tvrdým *y* v přičestí minulém. Ke spolku pustily pouze jednoho muže, jenž má chránit jejich bezúhonnost. Na vysoké přehlídce byly naposledy před 10 lety s inscenací *Sextánky*. O jejich práci jsme mluvili s režisérkou a autorkou **Stanislavou Kočvarovou**.

Mezi sextánkami jsem viděl ještě vaše představení o Marii Curie. Jak jste došly až k Ženskému nebi?

Za jedenáct let naší existence jsme udělaly pět inscenací a stále hledáme nějaké téma. Začaly jsme opravdu s těmi Sextánkami

přes Marii Curie, potom jsme dělaly Rychlé šipky – tak jsme se nějak cimrmanovsky popasovaly s chlapeckým tématem. Pak jsme si řekly, že je čas na klasiku, tak jsme udělaly naši *Lucernu*, pro níž bylo předlohou operní libreto, ne *Jirásek*. A pak jsme

hledaly dál a dál a já jsme přišla s tím tématem feminismu jako *Ženské nebe*. No, večer uvidíte, jak jsme se s tím porovnaly.

Četl jsem, že s sebou máte jeden mužský dozor.

Ano, nějakou roli jsme mu musely dát – takže zvučí a aby měl pocit, že má i nějakou roli, tak jsme mu daly dohled na bezúhonnost děvčat.

A daří se mu to?

Myslím, že ne. Je to spíše naopak. My musíme hlídat jeho. Takže je to takový kozel zahradníkem.

(PeHe)

Pecák byl poslední písmák

Těžko se mi mluví, když jsem chtěla, aby povídal on. O tom, co za devadesát let svého života prožil. František Vodsedálek, pro většinu z nás starý Pecák. Ale osud rozhodl jinak. Proto, milá rodino, divadelníci, hasiči, sousedé, kamarádi, budu vzpomínat já. A vlastně ráda, protože je na co.

Františka jsem poznala jako tátu tří dětí, který činil zprvu čest svému jménu a odsedl ze stanovské Pece do světa. Vrátil se zpátky, ala už ne sám. Celých padesát let prožil se svojí ženou, nejdéle ve Stanovém, kde rád hospodařil a staral se o všechna zvířátka, ať velká či malá. Za vše stačí vzpomenout, jak uzemnil bráchu, který poznamenal, že kočka by snad nemusela jíst ze stolu: „A tobě by se chtělo jíst z podlahy?“

Jeho záliby jakoby ani nepasovaly k zemité postavě sedláka. Málokdo ví, že dějepis a zeměpis nebyly pro něho jen školní předměty. Pecákovy znalosti našich dějin byly udivující stejně jako ty celosvětově zeměpisné. Bavil se kvízy a testy, dokázal vyplnit i slepou mapu světadílů s jednotlivými státy a jejich hlavními městy. Vše na sebe navazovalo. Bydlel naproti rodnému domku Antala Staška, kam chodil i z Vysokého každý týden do knihovny. Knihovničil celých 38 let.

A nejen to. Hrál také divadlo. Byl předurčen k postavám samostatných dobrotivých chlapů s citlivým srdcem. Nikdo už nespočítá jeho role ve Stanovém, ve Lhotce a ve Vysokém, kde začínal v operetě Na tý louce zelený. Hrál menší role, dvě se však vymykají: starý vodník v Jiráskově Lucerně byl opravdový, stejně tak jeho pastýř v Betlémské hvězdě. Poslední roli si stříhнул v Cestě kolem světa za 80 dní s partou „zlých indiánů“. Aniž by něco řekli, sotva vylezli na jeviště, sklidili potlesk na otevřené scéně. Pamatujete?

Často se využívalo jeho nádherného superbasu. Zpíval v obou kostelech ve Vysokém. Dueta Pecáků byla a jsou nezapomenutelná, stejně jako jejich jedinečné písničky -

Směska, Lázně Františkovy a další a další. Když se do toho s Jarkou pustili, sypala se z nich jedna za druhou a čas letěl. Miloval dechovku a dokázal zazpívat snad tisíce písní.

Určitě byl vděčný osudu, že mu nadělil k životu v Penzionu pro seniory i přítelkyni, s níž se radoval z obyčejné procházky, koncertů, posezení, divadelních představení a všech společenských akcí. Už nikdo nespočítá, kolik skleniček a talířků o přehlídce prošlo jeho rukama ve džezu. Neuvěřitelné.

Nepamatuji, že by kdy žehral na osud nebo se mračil na svět. Naopak, humor mu byl vlastní. Jedna z nejroztomilejších

vzpomínek na Františka je z loňského roku. Možná se vám bude zdát nepatřičná, ale on by mi to schválil, vždyť se tak rád smál: Šlo nás pět bab za slaměným vdovcem na pobyt a František šel s dortíky za námi za tou svou. Po úzké silnici se nedalo jít jinak než jedna za druhou a František ten průvod uzavíral. Korunoval to tehdy slovy: „Už jsem starej, ale konečně vím, jaké to je chodit za ženskejma.“

Pro mě byl posledním písmákem našeho kraje, který mluvil nádherně kerконоšským nářečím. Jeho „enu, důčiště“ mi bude znít v uších stále.

František byl pracovitý, osobitý, samovzdělaný, čestný člověk, dobrý kamarád. Platí pro něho slova velikána českého divadla Jana Wericha: „Mít rád lidi a milovat lidi to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí.“ A František ten recept znal. *Svatava Hejralová*

Nebudte porotu!

Snaha zaujmout porotu je vlastně zbytečná. Dnes na semináři totiž od samotného předsedy poroty vyšlo najevo, že divadelní hru vůbec nevnímají. „My za to neplatíme a ještě máme vnímat?“ odvětila porota. O tom, jak porotci tráví čas při představení, tedy můžeme jen polemizovat. Pravděpodobně se tam ale chodí jen zadarmo vyspat. (gab)

Milan loví krysy

Milan Schejbal se chce v budoucnu věnovat lovu krys. Když Půdičkáři, v čele s Rudolfem Felzmannem, rozvinuli svou teorii o hře Krysí dům, zmiňovanému předsedovi se to natolik zalíbilo, že se tím rozhodl sám inspirovat. No, jak se říká – proti gustu žádný dišputát. (gab)

Sázky na vraha

KDP mladým se tentokrát hra opravdu líbila. Dle jejich vlastních slov dámy sežraly soubor zápletku autorské hry i s navijákem. Nebylo tomu tak ale u jejich vedoucí Kateřiny Baranowské, která vraha odhalila včas. Bohužel si však zapomněla vsadit. Kdo by to byl řekl, že Kateřina propadne sázení. (gab)

Zničili hostesku i ředitelku

Včerejší loučení probíhalo velmi brzy, v podstatě s hladovým žaludkem k němu přistoupil nováček vysoké přehlídky, soubor Voživot Mladá Vožice. A asi právě proto, že soubor Voživot je ještě zdejších poměrů neznalý, tak je nesmírně zvědavý a zvidavý. Tři dny, které na přehlídce Mladovožičtí strávili, věnovali beze zbytku detailnímu poznávání Vysokého. Kromě divadla prozkoumali všechny místní restaurační zařízení a s uspokojením zjistili, že všude se dá mluvit o divadle. Během se pouti stačili úplně zlikvidovat svou hostesku Klárku, poté ředitelku přehlídky matku Svatku, která ji zastoupila, a téměř i Honzu Hejrala, jenž se snažil udržet praporek přehlídky vztyčený. No nevím, zda úspěšně. Na rozdíl od všech tří zástupců Vysokých Voživot Mladá Vožice dorazila všude včas ochotná nasávat informace i dobře se bavit. A tak celý ceremoniál loučení uzavřel opět stylově Martin Hnyk svou poudačkou, jejímž autorem byl zásadský Josef Pavlata a jmenovala se Divadlo. (jn)

Už je to tak

*Je to vůbec možný,
že se tohle děje?
Sluníčko se na nás všechny
přebáječně směje.*

*Obloha je modrá
jako umetená –
jenom tričko – rukáv krátký,
zatím žádná změna.*

*Krakonoši milý,
zařídils to skvěle!
Někdy se tu sníh – déšť – vítr
překrutně mele.*

*Zvát to „léto babí“
či „globální změnou“,
to je prostě slabý.
Je na pováženou,*

*že mám – jako vždycky –
v kufru teplé prádlo.
To kdyby sem náhle
bílé počasí vpadlo.*

*Zatím ale pilně
D vitamín chytám.
Od umění k pití
dobrovolně lítám.*

*Kamarádi milí,
slunce užijete.
Však na režim pitný
Nezapomínejte!*

Jiří Hlávka

BUDE PŘEDSTAVENÍ VOBSKOČÁKU?

**BUDE!
KDYPAK?**

STŘEDA 23.00 HODIN

CO TO BUDE?

K. ČAPEK: JAK SE DĚLÁ DIVADLO

LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ A ŘEZÁNÍ
VÝROBA RAZÍTEK
PRŮMYSLOVÉ ZNAČENÍ
VÝROBA KREATIVNÍCH SAD PRO DĚTI
VÝROBA DOPLŇKŮ DO MODELOVÉHO KOLEJIŠTĚ
ZAKÁZKOVÁ VÝROBA REKLAMNÍCH PŘEDMĚTŮ
ZAKÁZKOVÉ ŘEZÁNÍ
PŘEKLIŽKY, PLASTŮ A KARTONU

modelrok@seznam.cz

Přišlo do redakce

Milý Pepíku! Moc Ti děkuju, že sis vzpomněl a Větrníky mi přibližuješ vzdálený KDP 2017. Obrázky či glosy i rozhovory mně připomínají atmosféru, kterou tak dobře znám. Zdravím všechny, kteří znají mne, mějte se tam „fajně“ a těm novým přeju „přijďte zase pobejt“.

Eva a Dušan Zakopalovi z Ostravy.

P. S. Doufám, že Větrníky budou pokračovat až do úplného konce KDP. D. Z.

**Valná
hromada
Vobskočáku
čtvrtek
U Albíny
17.00 hodin**

V základním náhledu se shodneme

S porotci můžete souhlasit nebo nesouhlasit. Můžete jim děkovat nebo nadávat. Můžete si o nich myslet, že jsou to moudří lidé nebo třeba blbci. Všichni se ale shodneme na tom, že pro Krakonošův divadelní podzim jsou taktéž nezbytní. Práci porotce představil dramaturg Zdeněk Janál.

Při prezentaci práce grafika došel náš grafik Pepa ke zjištění, že tady přes den nic moc nedělá. Představte nám běžný den porotce na Krakonošově divadelním podzimu.

Ráno se zúčastní semináře, večer představení a poté se musí představení věnovat. Mezitím se může jít třeba projít, pracovat na svých věcech nebo dospávat noc.

Představte nám běžnou noc porotce na Krakonošově divadelním podzimu.

Když jsou představení v pozdních hodinách, porota dlouze do noci diskutuje a píše recenzi do Větrníku. Pokud představení skončí dřív, dochází k mnoha setkáním napříč porotou, návštěvníky festivalu a soubory. Takové hovory trvají někdy i do rána.

V čem se názory porotců skoro vždy shodují?

Shodujeme se v základním náhledu na dané představení a jeho kvalitu. Dochází k diskuzím, ve kterých probíráme zásadní problémy jednotlivých inscenací. Samozřejmě i rádi chválíme!

V čem se názory naopak liší?

Zatím máme za sebou jen tři diskuze a ani v jedné se naše názory vyloženě nelišily. Spíš jsme si vysvětlovali navzájem záležitosti, kterým jsme v rámci inscenace neporozuměli. Například včera jsme se dohadovali, jestli záměrem souboru bylo vytvořit klasickou detektivku nebo parodii. Jinak jsme se pokaždé shodli. Názory na divadelní hry jsou ale dost subjektivní, takže se může stát, že se rozpoltíme. O to to bude zajímavější!

Závěrečnou otázku vám položila vedoucí KDP mladým Kateřina Baranowska. Zajímalo by ji, kolik jste toho dnes stihl přeložit.

Priznávám, že dnes jsem nestihl přeložit nic. Vstal jsem a šel na seminář. (gab)

středa 18. října 2017		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Dobronín	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Desná	před divadlem
17:00	Úžasná svatba	velký sál
17:30		
18:00	Desná	
20:00	Úžasná svatba	velký sál
20:30		
21:00	Desná	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	U Medvěda
23:00	Nočníkové představení	divadlo
23:30		
0:00	česko	

Větrník, zpravodaj XLVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal a co kdo dá. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč